

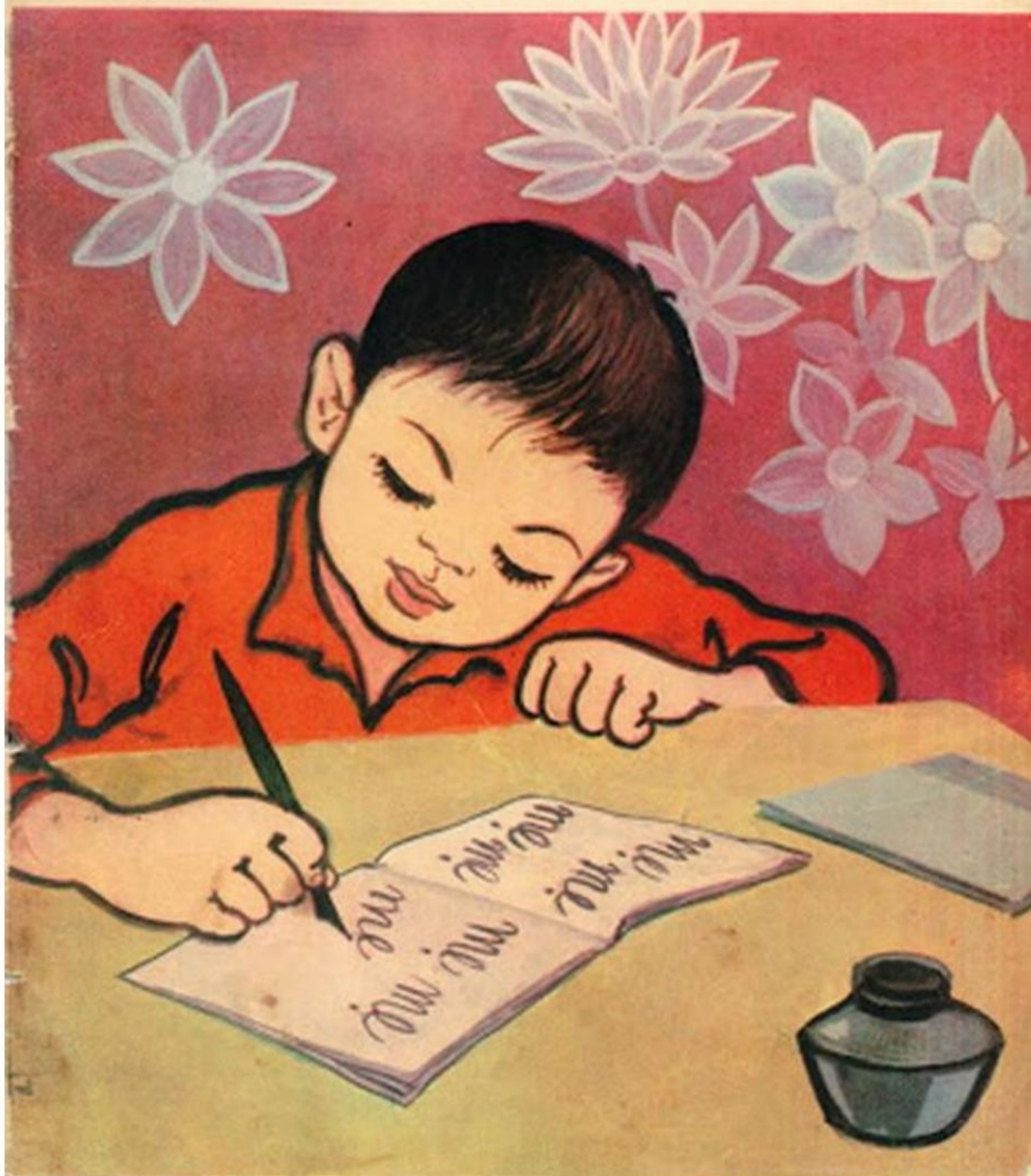
Thăng **bom**

TUẦN BÁO
HƯỚNG DẪN
GIÁO DỤC
THIẾU NHI
VIỆT-NAM

5

Chủ nhiệm : Nguyễn - Vỹ

Tuần lễ từ 5-4 đến 11-4

Thương bơm

TUẦN BÁO QUẠT MƠ

CHỦ BÙT : CHỊ DIỆU-HUYỀN
THƯ KÝ TÒA SOẠN : THẮNG BỜM
PHÓNG VIÊN GÁI : BÊ KIM
(Bút hiệu Kim-chích-chòe)
PHÓNG VIÊN TRAI : THẮNG NGỌNG

*Tổ báo vui, trẻ, bổ ích,
lành mạnh như
của tuổi thơ*

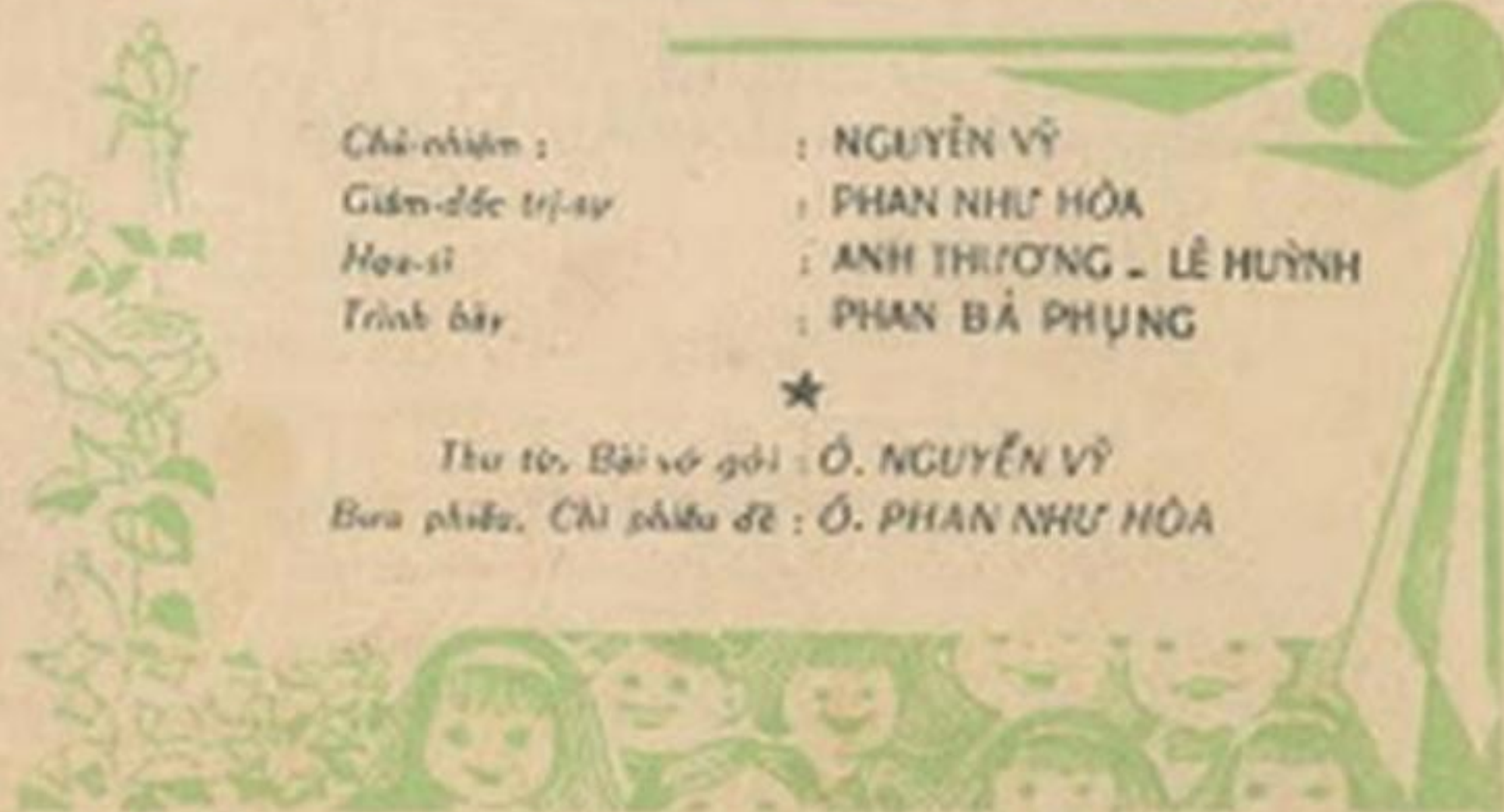
TÒA-SOẠN VÀ TRỊ SỰ :

522 Bis - TRƯỜNG-MINH-GIANG — SAIGON Đ.T. 41.095

Chủ-nhiệm : NGUYỄN VỸ
Giám-độc-trị-sự : PHAN NHƯ HÒA
Họa-sĩ : ANH THƯƠNG - LÊ HUỲNH
Trình bày : PHAN BÀ PHỤNG

Thư-tờ, Bài-vở-gởi : Ô. NGUYỄN VỸ
Bưu-phấn, Cài-phấn-đề : Ô. PHAN NHƯ HÒA

Chương
trình

I - KHUYẾN-KHÍCH CÁC EM THI ĐUA HỌC TẬP VÀ TRAU ĐỒI HẠNH-KIỆM

Để thực hiện một phần kế hoạch CHƯƠNG TRÌNH THĂNG BỚT TOÀN QUỐC, nhiều phái đoàn THĂNG BỚT sẽ lên lượt đi viếng các trường trong Huyện để khuyến khích các em.

Chúng tôi đồng lên mục này dành riêng những Nam, Nữ học sinh ưu-tất nhất các Trường do chính các vị Hiệu Trưởng và các Thầy Giáo, Cô Giáo, giới thiệu.

Các em học giỏi nhất, và hạnh kiểm tốt nhất của khắp các trường trong toàn quốc và được các Thầy, các Cô thưởng miễn, đều sẽ có danh sách trong CHƯƠNG TRÌNH THĂNG BỚT TOÀN QUỐC cùng với danh sách các em như một BẢNG DANH-DỰ vậy. Trong lúc chúng tôi chưa đến được, chúng tôi yêu cầu quý vị Hiệu-Trưởng và các Giáo Viên các trường ở xã, Tỉnh, Quốc, giới thiệu và danh sách các em gương mẫu của các trường và Tào-Sơ. Chúng tôi sẽ đăng trong CHƯƠNG TRÌNH THĂNG BỚT để khuyến khích các em, để giờ làm kỷ niệm.

Tiếp tục cuộc viếng thăm các trường đã khởi hành từ Thăng Bớt số 3, tuần này CHƯƠNG TRÌNH THĂNG BỚT TOÀN QUỐC xin giới thiệu:

Những Học-Sinh Xuất Sắc nhất CỦA TRƯỜNG NAM TIỂU-HỌC **THỦ ĐỨC**

Hiệu Trưởng : Ông TRẦN VĂN CHUỘC

Phụ tá : Ông QUAN VINH

Trường này nguyên trước kia là trường Bách-Nghệ xây cất cho các em đi cư học nghề từ năm 1956 nhưng chưa hoàn thành.

Năm 1959 được sửa chữa lại để trở thành trường Tiểu học, trên một diện tích khá rộng hơn 2 mẫu tây.

1. TỔ THÁI SANG PHẢI:

Em TRẦN MINH THẮNG	lớp	5(7)
VÕ MINH HUYỀN	lớp	5(6)
LÊ MINH HẪM	lớp	5(5)

Các em đồng lứa, xuất sắc nhất của các lớp 5(5,6,7)

Đây là các em ưu tú nhất của các lớp xuất sắc nhất, theo chương trình giáo dục mới là lớp 5.

2. TỔ THÁI SANG PHẢI:

Em LÊ TIẾN DŨNG	11 tuổi	lớp	5(1)
NGUYỄN VĂN THỊ	15 tuổi	lớp	5(3)
LÊ VĂN TÀI	11 tuổi	lớp	5(2)
NGUYỄN THƯỢNG THỌ	11 tuổi	lớp	5(4)

3. TỔ THÁI SANG PHẢI:

Em LÊ VĂN TẤN	11 tuổi	lớp	5(5)
THƯỢNG THẮC	12 tuổi	lớp	5(6)
PHẠM ĐOÀN LÂM	11 tuổi	lớp	5(7)
TÀI VĂN HƯM	12 tuổi	lớp	5(8)

Công tôi xin chào thành cảm ơn Ông Hiệu-Trưởng và quý vị giáo viên đã nuôi nấng đến tiếp đãi đến và đánh giá cao tình đặc biệt với nhà báo Thiếu nhi thành phố.

PHẠM THỊ THU HAI - PHẠM BÀ THƯỢNG

II. — KHUYẾN KHÍCH CÁC EM THI-THỎ KHẢ-NĂNG

Đứng đầu với đội khuyến khích các em thi đua và Học-vấn và Hạnh-nghĩa, chúng tôi thiết lập mang quý vị Hiệu-Trưởng và Giáo-Chức các Trường Trung Tiểu-Học Toàn-Quốc với lòng giúp chúng tôi thực hiện điểm 2: KHUYẾN KHÍCH CÁC EM THI-THỎ và TRAU ĐỒI KHẢ-NĂNG. Xin quý vị với lòng gọi cho Tầm-Báo THẮNG BỜM anh và đánh-giánh, tuổi, lớp, địa-chỉ gia-đình, của những em nào trong Trường có những KHẢ-NĂNG ĐẶC-BIỆT và một trong những bộ môn: CA-NHẠC, THỦ-CÔNG, THIÊU, Vẽ, TOÁN, KHOA-HỌC, v.v... Chúng tôi sẽ giới thiệu trên một báo THẮNG BỜM mỗi kỳ trong CHƯƠNG-TRÌNH THẮNG BỜM TOÀN-QUỐC. Chắc quý vị cũng đồng ý rằng sự công-nghệ mặc-nhiên của học-sinh và học-sinh của Trường thì công có giá-trị chọn-chánh, và cũng xứng đáng đánh-giánh đặc-biệt được giới thiệu cho cả Thế-kỷ Thành-Thiếu-Niên Toàn-Quốc.

Kính và VĂN-CHƯƠNG, chúng tôi mang quý vị với lòng gọi và Tầm-Báo THẮNG BỜM NHỮNG BÀI LUẬN ĐƯỢC ƯU-ĐÃM TRONG MỌI KỶ THI TẠM CẢ-NHUYỆT, văn, vẽ, tuổi, lớp, và anh của những em học-sinh xuất-sắc. Chúng tôi sẽ chọn đăng những bài luận nào độc-độc nhất trong toàn-Quốc. Chúng tôi sẽ định một giải thưởng tượng trưng để thưởng cho các em.

DIỆU HUYỀN

Những khuyến khích quý báu

Thưa ông (bà) cháu.

Đức ông Thuyết Nhân của ông, tôi
sợ rằng vô cùng. Tôi ra đời
chưa một năm, vẫn phải - và sẽ còn -
phải học theo ông. Tôi sợ rằng
với đầy đủ các phẩm chất của ông
mà tôi lại là một người kém.

Tôi nhớ một lần được ông dạy, và tôi
cảm thấy rằng Thuyết Nhân của ông
hơn hết, phải là một học sinh -

Đặt tâm chân thành, và tôi
vì thế mà có niềm vui với ông Thuyết Nhân,
với ông và cháu mình. Tôi thấy
quan trọng rằng, người bị dạy
là một người, và ông của tôi là một người.

Càng ngày ông càng thêm, Thuyết Nhân
đúng là một người tốt, và ông
lên đến đến tôi.

Dẫu có biết vậy, tôi cũng cố gắng với
ông Thuyết Nhân, như ông đã dạy tôi. Tôi
vì thế mà không được kíp, phải chờ
quá lâu của ông. Tôi thấy
ông dạy tôi, như một người bạn
kính trọng. Có lẽ ông là một người
còn "thời" bởi có nhiều bất, và
tôi là một người.

Kính chào ông và bà cháu,

Một người cháu ông, người
cháu ông là ông Thuyết Nhân.

Kính chào

[Signature]

B) DEUTSCHEN NACHN.

Bài này không có nghĩa. Tôi biết, và chắc
mọi bài khác bài này đều làm thế! Bài này
càng làm thế, thậm chí còn có thể làm
vậy cho thấy rằng bài này đúng. Chắc hẳn
bài này thật quá quá rồi, bài này thật
thật.

Ward, H. H. 1936. *Man's*

Chair etc. for instance - in body long
plus very - No. 1.

1. 1000
 2. 1000
 3. 1000
 4. 1000
 5. 1000
 6. 1000
 7. 1000
 8. 1000
 9. 1000
 10. 1000
 11. 1000
 12. 1000
 13. 1000
 14. 1000
 15. 1000
 16. 1000
 17. 1000
 18. 1000
 19. 1000
 20. 1000
 21. 1000
 22. 1000
 23. 1000
 24. 1000
 25. 1000
 26. 1000
 27. 1000
 28. 1000
 29. 1000
 30. 1000
 31. 1000
 32. 1000
 33. 1000
 34. 1000
 35. 1000
 36. 1000
 37. 1000
 38. 1000
 39. 1000
 40. 1000
 41. 1000
 42. 1000
 43. 1000
 44. 1000
 45. 1000
 46. 1000
 47. 1000
 48. 1000
 49. 1000
 50. 1000
 51. 1000
 52. 1000
 53. 1000
 54. 1000
 55. 1000
 56. 1000
 57. 1000
 58. 1000
 59. 1000
 60. 1000
 61. 1000
 62. 1000
 63. 1000
 64. 1000
 65. 1000
 66. 1000
 67. 1000
 68. 1000
 69. 1000
 70. 1000
 71. 1000
 72. 1000
 73. 1000
 74. 1000
 75. 1000
 76. 1000
 77. 1000
 78. 1000
 79. 1000
 80. 1000
 81. 1000
 82. 1000
 83. 1000
 84. 1000
 85. 1000
 86. 1000
 87. 1000
 88. 1000
 89. 1000
 90. 1000
 91. 1000
 92. 1000
 93. 1000
 94. 1000
 95. 1000
 96. 1000
 97. 1000
 98. 1000
 99. 1000
 100. 1000

Chị em
 Là một nhà văn, chúng ta còn phải
 phải là "nhà văn" để "đọc" được "đọc" được
 đó, em cũng biết là vậy rồi.

Trên các sông biển, và trong quân đội
chỉ cần biết vài chữ Hán.
Đưa cho con em biết chữ Hán

7te. Läng
 ad 7te. Läng: 1te. Kapp

[illegible]

ứng ứng với lòng! Ban ngày mang đi vào
 giờ đi đến nơi thì còn đến cả nước quân
 ban ngày biết!

Đến đây cũng phải dừng lại
để chờ đợi.

Phạm Văn (Hàng 6)
Đang ở ở Thủ Đức
Phạm Văn

Sau khi đọc bài "Thường
"Còn" các em nên
thường viết bằng quẻ Xà
quẻ Xà" các em nên
viết bằng quẻ Xà để
đọc sau bài Xà Xà
bài viết này em nên
đọc cho em viết, viết

Bài này
 chỉ cho em viết. Nhớ
 Bài 10 là BHT trong bài 10
 BHT chỉ cần 1 bài 10
 1 bài, ngày 10. 10

gương

THIỆU NIÊN VIỆTNAM

VUA DUY TÂN 16 tuổi chỉ huy chông Pháp

THẰNG BƠM KÊ

(TIẾP THEO)

Mùa đông, năm Ất Mão (1915) một người dân quê không biết từ đâu đến, thường ngồi câu cá trên bờ sông gần cửa Đông-Bà, kinh thành Huế. Đây là một trong những cửa lớn ở gần thành ngoài cùng, bao quanh Thành Nội, và còn phải qua một lớp thành nữa mới vào đến các Lâu đài Cung điện của Vua.

Người câu cá, ngồi mang toi đội nón vì trời mưa gió lạnh lẽo, trông vẻ mặt quê mùa, chất phác, lặng lẽ thả câu chờ mồi. Chiều tối, anh ta được một giỏ cá, nào rô, nào diếc, vui vẻ đứng dậy đi về. Sáng hôm sau, anh ta lại đến chỗ cũ bên gằm cầu Đông-Bà, ngồi câu cá. Suốt một tháng trời ròng rã không ngày nào là vắng mặt người nông dân mang toi đội nón ngồi câu cá bên gằm cầu Đông-Bà, sát cửa vào Thành Nội. Lâu ngày những người lính Vua gác cửa quen mặt anh ta. Anh lễ phép lấy trong giỏ ra năm bảy con cá to, biếu các chú lính.

Dần dần thành quen lẹ, chiều nào người câu cá xách giỏ về cũng không quên ghé vào cửa Đông-Bà biếu tất cả các chú lính nhà Vua mỗi người một hai con cá chép, vài vụn cá rô, đủ nấu một tô canh.

Vài tháng sau, người dân quê câu cá năm nọ biếu Lính cho chàng võ cầu trong Thành Nội. Nơi các ao hồ trong Thành được yên tĩnh hơn, câu sẽ được nhiều cá hơn. Anh ta hứa chiều ra về cũng sẽ «kính» quý bác vài ba xâu cá để tối về cho các bà vợ nấu canh.

Đầu năm Bính Thìn (1916) anh chàng câu cá đã lên vào được đến Hồ Tĩnh Tâm, gần nơi Thành Vua. Nơi đây là một cảnh tĩnh mịch rất thơ mộng. Nơi đây, Đức Hoàng Đế thường ưa ngự ra chơi trong những buổi chiều tà, một mình, mơ màng nghĩ ngợi trong lúc tâm trí của Ngài hoàn toàn yên tĩnh.

Nơi đây, không có bóng người ngoài vào. Chàng câu cá nghèo, muốn tránh cặp mắt tò mò nghĩ kỹ của lính nhà Vua, cứ

phải núp lén sau một bụi rậm, một tảng đá lớn, im lặng và kiên nhẫn, ngòai thả câu chờ mồi.

Gần tối, anh ta lên ra về. Đến cửa Thành Đồng Ba, anh vui cười thân thiện lấy trong giỏ ra hai ba xù con cá chép, cá rô, cá tràu, vài con chạch, con cua... biểu các thầy Linh gác cửa.

Sáng hôm sau, anh ta lại được vô cửa trong Thành Nội...

Một buổi xế mùa Xuân năm Bình Thịn(1916) khi trời êm-ả, hoa cỏ thơm tươi, Hoàng Đế Duy Tân bước chậm rãi một mình, dạo

chơi trong khu vườn ấy. Ngài vừa đi vừa nghỉ ngơi, đôi mắt trẻ ngậy thơ, nhưng gương mặt uy nghi, nhìn mây, nước, cỏ, hoa, Trong trí Ngài hình như bắn khoăn một ảo tượng.

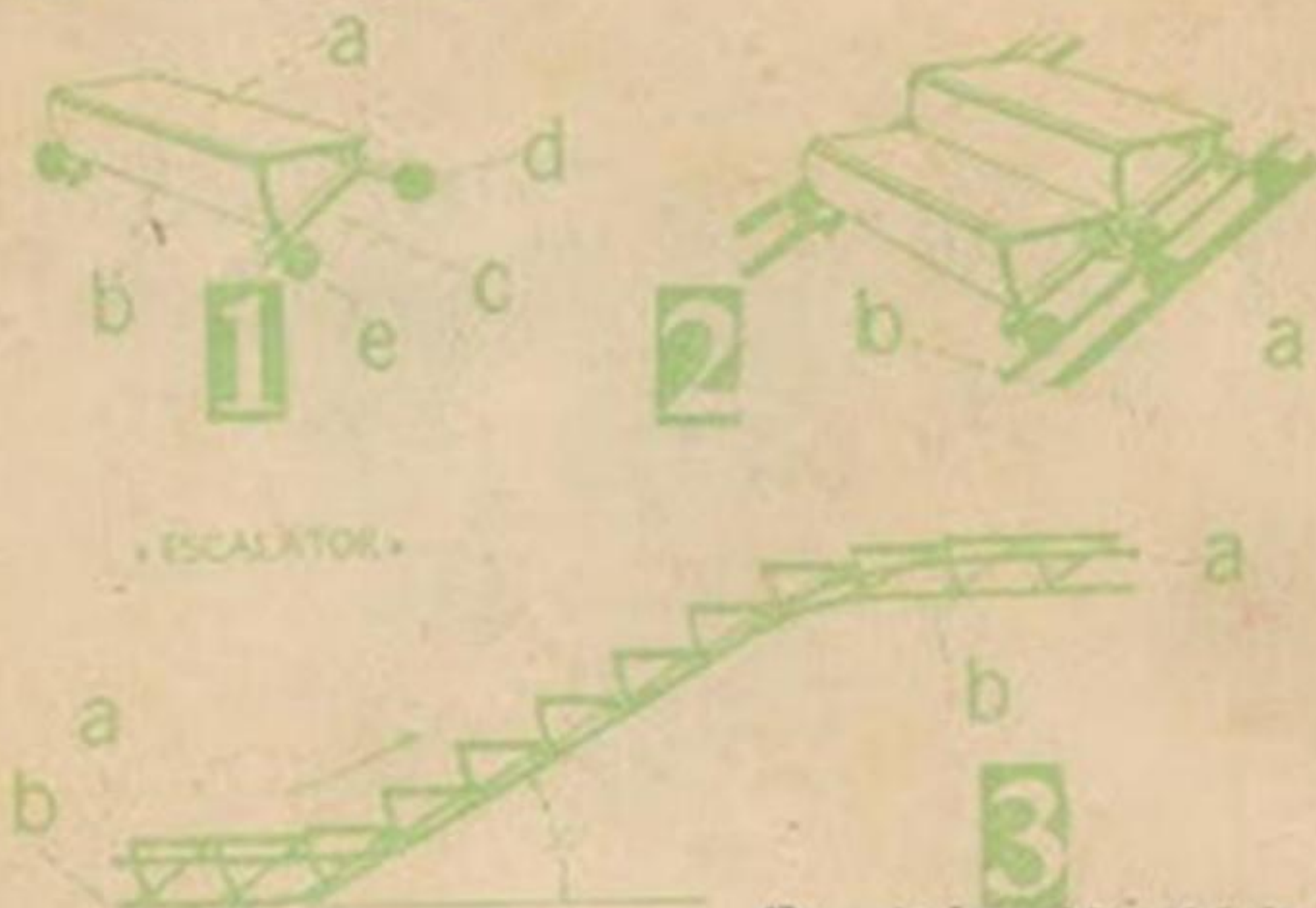
Người của cá nhìn quanh khu Thượng Uyển không còn thấy bóng dáng một người nào theo hầu Vị Hoàng Đế trẻ tuổi. Chàng vui mừng được nhìn tận Long nhao, nhưng hồi hộp, băng hoàng, lo sợ....

(còn nữa)

Các bạn yêu Thăng Bờm ! Xin các bạn hãy nhân nãi. Thăng Bờm sẽ tặng thêm số trang và tặng thêm bài trong một ngày gần đây, để thỏa mãn sự mong muốn của các bạn.

Chào Quạt mo !

* THÀM LÂN LÀ GÌ ?

• TRẢ LỜI :

Những em có dịp coi chớp bóng ở rạp Rex (quảng cáo không ăn tiền đâu nhé !) hoặc vào thương xá Crystal ở Saigon, có thấy hoặc đã sử dụng loại thềm lăn... Tên chính thức của nó là «escalator». Đó là một loại «thảm lăn», chuyển vận nhờ một hệ thống máy móc lôi kéo các bậc thềm dài theo hai đường sắt đối. Bậc thềm luôn luôn nằm song song với mặt đất, dù bị kéo lên một dốc 30 độ.

Nhìn 3 hình bên trên em sẽ hiểu tại sao.

- 1- Mỗi bậc thềm gồm có :
 - a) mặt thềm, bằng phẳng
 - b) lưng thềm, uốn vòng cung
 - c) hông thềm
 - d) hai bánh xe trước đỡ ra ngoài
 - e) hai bánh xe sau, trượt vô sát hông.

- 2- Đầu của bậc thềm được móc vô sau lưng một bậc thềm khác. Lưng của nó dùng để móc với

đầu một bậc thềm thứ ba. Hai bánh xe trước của bậc thềm chạy trên đường sắt bên ngoài (a); hai bánh xe chạy trên đường sắt bên trong (b).

- 3- Khi di chuyển chỗ bằng phẳng, đường sắt bên trong (b) được đặt nằm dưới đường sắt bên ngoài (a).

Do đó mà các bậc thềm đều nằm song song với mặt đất.

Khi được kéo lên dốc (30 độ), đường sắt bên trong lên nằm ngang với đường sắt bên ngoài : các mặt vẫn song song với mặt đất, nhưng so le với nhau.

Khi lên tới trên, đường sắt bên trong lại trượt xuống dưới, và các bậc thềm tạo thành một mặt phẳng li.

Cuối tấm «thảm lăn» người ta đặt một bộ phận chặn «an toàn» để các bậc thềm chui vô đó mà không làm kẹt quần, túi giấy dép v.v...

Tốc độ di chuyển của tấm thảm lăn là 27 thước trong 1 phút, tức mỗi giờ là... là... thôi, em nào giỏi toán hơn... anh Hai, tính thử đi.

Anh Hai Cai Lậy

Ngang đọc như nhau

- 1-A- Tên chủ nhiệm báo Thăng Bờm
- 2-B- Nơi xe lửa đàu — còn cò nghĩa là lo ngại.
- 3-C- Tiếng gọi mẹ miền Bắc — học lại bài — bệnh của phổi.
- 4-D- Nơi khởi nghĩa của Nguyễn thái Học
- 5-E- Chim mùa xuân — bối hận
- 6-G- Sau khi làm việc xong chúng ta được ..
- 7-H- Trái với ra — mờ, không rõ (viết ngược).
- 8-I- Y I Tâng hốc làm cho người ta đẹp lòng.

NGUYỄN QUỲNH

A	B	C	D	E	G	H	I
NG	U	U	E	U	U	U	U
GA				E			
U		M	O		S	O	
	E	O					
	N		H	O			
U							
V		O			O	Y	M
	I						

quỳnh

TRANH ĐỒ VUI

CỦA TRINH CHÂU MINH, LỚP 8 A4, TRƯỜNG HỒ NGỌC CẦN

Các bộ đọc họ câu này :

GIẢI ĐÁP HÌNH VẼ CÁC EM CHƠI (trang 9 số 4)

Các em hãy kéo những đường thẳng ME, AH và CI

ngũ công

TUYỆT KIÊM

CỦA PHONG-SƠN

Vừa thấy cha đi ra khỏi cổng nhà, Hoàng-Mỹ-Lệ vội gấp ngay cuốn sách và vâng chạy. Nó chạy rất nhanh ra ngõ sau vườn, băng qua một cái hàng rào tre để sang bên kia đường. Nó phải đi gặp thằng Lê-Thiến-Vũ bạn cùng xóm với nó để cùng nhau đi chơi.

Gần một tháng nay Hoàng-Viên-ngoại, cha của Hoàng-Mỹ-Lệ bắt buộc Mỹ-Lệ phải học chữ Hán, bởi vì ông ta thấy quân Hán bên Tàu sang đồ bộ nước ta, có ý trọng dụng những người biết nghe theo chính sách cai trị của chúng, nếu biết

được chữ Hán và tiếng Hán nữa thì tha hồ được vinh-hoa phú-quý.

Hai ông bà Hoàng Lão-viên-ngoại vốn ôn tính rất hiền-lành nhu-nhược, hai ông bà muốn

cho nước nhà sống yên lành, không muốn thấy cảnh chém giết tang-tóc. Ông ta nghĩ quân Hán bên Tàu là một đạo hung-binh thiện-chiến, nước Tàu lại lớn rộng, dân số quá đông, quân Việt ta dù có chống cự cũng không làm sao thắng nổi, lại còn gây cảnh máu xương cho người dân vô tội. Hai ông bà bên đi mời một ông thầy Tàu biết tiếng Hán về dạy cho đám trẻ trong xóm với dự tính là sau này quân Hán có đến thôn xóm này thì lũ trẻ con đồ lớn lên sẽ giao thiệp được với quân Hán, giúp việc cho quân Hán, chắc chắn quân Hán sẽ không tàn sát phá hoại thôn xóm này.

Nhưng con bé Hoàng Mỹ Lệ, tuy mới 12, 13 tuổi đầu, nó cũng đã cảm thấy tức tối, nhục nhẽ khi nghe người trong làng kể chuyện về những hành động tàn nhẫn, dã man của quân Tàu đối với người Việt. chúng bắt dân ta làm nô lệ cho chúng, dân bà thì hầu hạ cho lính Tàu, dân ông trai tráng phải đi tìm vàng, săn thú, lên núi giết voi lấy ngà, xuống biển mò ngọc trai... để dâng cho chúng. Nếu kẻ nào không vâng theo, tỏ ý chống đối là chúng đem giết ngay, đầu bêu giữa chợ! Xác vứt ngoài đồng cho dã thú ăn, chín chóc rĩa ròi... ..

Bạn cùng lứa tuổi với nó là thằng Lê Thiến Vũ, cũng đồng một ý nghĩ như nó. Hai đứa thường bỏ những giờ học, trốn ông thầy Tàu dẫn nhau chạy rong

chơi. Chúng thường đến chỗ đông người, chợp búa để nghe người ta kể chuyện. Chúng tỏ ra uất hận, căm hờn khi nghe

những chuyện giết người cướp của của bọn Tàu và chúng cũng vô cùng khoái chí thích thú khi nghe tin đồn về những anh hùng tráng sĩ của ta đã nổi lên chống đối, đánh giết bọn Tàu, dù sau đó, bị quân Tàu bắt được và đành chịu chết. Trong trí óc non nớt của hai đứa trẻ cũng nảy sinh ra ý nghĩ là nếu toàn dân Việt đều đồng lòng hợp sức với nhau nổi dậy chống lại quân Tàu thì chắc là giặc xâm lăng phải thua trận và kéo về nước chúng, đến nỗi gì ta phải chịu cảnh nô lệ dưới ách cai trị tàn bạo của chúng như vậy.

Hôm nay, thằng Lê Thiên Vũ lại hứa dẫn nó đến ngọn đồi Phụng Vi, phía bắc làng để xem những võ sĩ biểu diễn kiếm thuật. Con bé Hoàng Mỹ Lệ thích lắm. Nó chạy như bay qua

khỏi một khu vườn trồng đầy hoa thì đến nhà thằng Lê Thiên Vũ. Thằng này đã đứng sẵn ngoài ngõ, nép bên bụi cây chờ nó. Hai đứa reo mừng và nắm lấy tay nhau tất tả bước đi. Thằng Thiên Vũ nói:

— Này, biết không, Mỹ Lệ! Đố mày khắp mọi nơi đều có tổ chức dạy võ nghệ cho thanh thiếu niên. Nghe nói Hai Bà Trưng ở huyện Mê-Linh đang kêu gọi dân chúng hãy luyện tập võ nghệ, tập hợp lại thành đoàn ngũ để nổi lên chống quân Tàu đó!

Con Mỹ Lệ nghe nói khoái quá. Nó cất tiếng cười trong trẻo rồi hỏi:

— Mày có biết chắc không? Trời ơi! Hai Bà Trưng là ai vậy mày? Đàn bà mà như vậy thì tao kính phục quá! À! mà có lẽ đúng mày à! Tao thấy những đoàn võ sĩ đã biến mất từ mấy tháng nay. Nghe nói họ chia nhau đi các nơi dạy võ nghệ cho các nhóm quân của ta.

Các vị võ sư cũng ráo riết luyện tập cho các học trò mau thành tài để ra giúp nước!

Thằng Thiên Vũ tiếp lời:

— Buổi đầu kiếm hôm nay trên Phụng - Vi cũng đông đúc lắm. Nghe đâu hai phái kiếm thuật áo xanh và áo trắng của võ sư hai huyện thách đấu để chọn vô địch đó !

Con Mỹ Lệ vội hỏi :

— Liệu chừng có nữ kiếm sĩ không vậy ? Nếu không có thì tao không thích đâu ?

— Sao lại không ! Tao đã được coi một lần. Các nữ võ sinh đánh kiếm còn giỏi và đẹp hơn nam võ sinh nữa đấy !

— Thế hà vậy ? Con Mỹ Lệ reo lên thích thú.

Bỗng thảng Thiên Vũ la lớn :

— Kìa ! Lý Hư Vinh ! Mày đi đâu về đó ?

Một đứa khác cùng lứa tuổi với Thiên Vũ, Mỹ Lệ đang ngược chiều đi tới. Thằng này ăn mặc sang trọng, chải chuốt. Quần nhiều, áo lụa, bịt khăn xanh, đi hài. Nó là con một của một phú ông tên Lý Hư Hoàng ở xóm trên. Nó cũng được gửi đến học tiếng Hán với ông thầy Tàu cũng với bọn Thiên Vũ, Mỹ Lệ. Nó học rất chăm chỉ, được ông thầy Tàu khen nhiệt liệt. Ông thầy Tàu còn hứa là sau này sẽ tiến dẫn cho thằng Lý Hư Vinh ra làm quan với quân Hán. Lý Hư Vinh vẫn thường tự phụ về sự học với bọn Thiên Vũ, Mỹ Lệ.

Lý Hư Vinh gặp Thiên Vũ và Mỹ Lệ bèn đứng lại, đưa tay vuốt lại nếp áo cho thẳng rồi trịnh trọng nói :

— Tụi này lại bỏ học đi chơi rồi ! Sáng nay tao có việc ở nhà nên đến học trễ. Bây giờ tao phải đến học gấp, bỏ buổi học tiếc lắm ! Không cố gắng

thì bao giờ thành tài mà ra làm quan !

Lý Hư Vinh nói xong cười lên ha hả có vẻ kiêu hãnh. Thằng Thiên Vũ đã thấy dễ ghét. Nó cười mỉm rồi nói :

— Học cái gì chứ tiếng Hán để ra làm quan cho quân Hán thì tụi này không thèm !

Con Mỹ Lệ cũng bịu môi rồi tiếp lời :

— Tụi này để dành cho mày học cho mau thành tài đó ! Tụi này đi chơi và học võ thôi.

Nói xong, nó kéo thằng Thiên Vũ chạy đi trong khi thằng Lý Hư Vinh đứng nhìn theo ngơ ngác...

Thiên Vũ và Mỹ Lệ chạy ra khỏi làng và băng qua một cánh đồng quá rộng. Mạ non mới mọc khắp cánh đồng tạo thành một thảm thảm xanh lục tươi mát, nhấp nhô dọc sông dưới làn gió nhẹ, trông như một mặt nước bao la. Qua khỏi cánh đồng chúng đặt chân lên ngọn đồi Phụng - Vi. Ngọn đồi thật đẹp, chung quanh cây cối lúp xúp xanh tươi, phía trên đỉnh là một vùng đất cỏ non bằng phẳng, rất thích hợp cho việc tập dượt võ nghệ.

(còn nữa)

★ Uống nước nhớ nguồn

Trong lớp học, thầy giáo đang giảng về câu : «**Ăn trái nhớ kẻ trồng cây, uống nước nhớ người đào giếng**». Ở dưới hàng cuối của lớp, thằng Bờ lơ đãng không chú ý, bỗng thầy kêu :

— Bờ, lặp lại câu tôi vừa nói coi.

Bờ : — Thưa thầy, uống nước nhớ kẻ trồng cây.

Cả lớp cười ầm lên, thầy vỗ bàn hỏi :

— Tại sao trò đổi câu văn của người ta ?

Bờ : (tỉnh bơ) :

— Thưa thầy, sở dĩ em nói, uống nước nhớ kẻ trồng cây là vì em uống nước dừa ạ !

Cả lớp cười rồ lên, cả thầy cũng cười.

Vũ Huy Linh

(Vĩnh Long)

★ Nghiêng mình

Trong giờ lý thuyết về cách làm đơn, thầy vừa giảng đến chỗ «**Tôi thành kính xin ông chấp thuận...**» thấy Kiệt đang mãi mề nói chuyện không nghe giảng :

— Kiệt ! Tôi giảng đến đâu rồi ?

Kiệt hoảng hồn đứng lên :

— Dạ ! Thầy giảng đến chỗ...

Bỗng có tiếng nhắc nhở «**Tôi thành kính....**»

Được nhắc, Kiệt vội trả lời :

— Tôi thành kính nghiêng mình trước anh linh vị quá cố !!...

Thầy :

— Giỏi ! Số O

Hoàng Dao (Hội An)

★ Ba xe

Nghe thầy gọi tên lên trả bài Cu Tèo hí hửng cầm vở đi lên.

Thầy chỉ vào hai chữ «**ác ác**»

— Chữ gì ?

Cu Tèo đọc với giọng như ta đây đã thuộc :

— Ba xe cát, bốn xe đất.

Thầy :

— Trời đất !!!

Hoàng Dao (Hội An)

★ Biểu thức

Trong giờ Toán, giáo sư đang giảng về biểu thức. Thấy Tèo ngủ gục liền gọi :

— Tèo, biểu thức là gì ?

— Thưa thầy, biểu thức là biểu đứng ngủ ạ !

Giáo sư ! ! ! !

Huỳnh-thị Huyền-Oanh
(Tiểu học Trương Minh Giảng, Sg)

Đố trí khôn có giải thưởng

1 ★ Một ông Nông Dân chết để lại cho ba người con một gia tài và một tờ chúc thư. Chúc thư dặn rằng người con cả hưởng một phần nửa gia tài, người con kế được hưởng một phần ba gia tài, và người con út một phần chín gia tài. Nhưng gia tài ấy gồm 17 con trâu. Hỏi làm sao mà chia ?

2 ★ Vừa bằng thàng bé lên ba.

Thất lưng thật chặt, chạy ra ngoài đồng. Là cái gì ?

3 ★ Hai chàng tuổi tác bằng nhau

Cái miệng trên đầu, lỗ mũi dưới chân. Là cái gì ?

★ Ai đáp trúng cả 3 câu trên, chị Diệu Huyền tặng 2 số báo Thăng Bờm.

★ Ai đáp đúng 2 câu, được tặng 1 số báo.

★ Kỳ hạn chốt nhận thư giải đáp : 6 giờ chiều Thứ Năm 9-4-70
giải đáp đăng trong Thăng Bờm số 6, phát hành ngày Thứ Bảy 11-4-70

GIẢI ĐÁP ĐỐ TRÍ KHÔN SỐ 4 CÓ GIẢI THƯỞNG

CAU THỨ NHẤT

Các em cứ đặt những dấu
này trên 5 hàng trong
bài toán :

$$20 \times 2 - 10 : 3 + 5 = 15$$

$$20 : 2 + 10 \times 3 - 5 = 55$$

$$20 + 2 - 10 : 3 \times 5 = 20$$

$$20 - 2 \times 10 : 3 + 5 = 65$$

$$20 \div 2 + 10 \times 3 \times 5 = 85$$

CAU THỨ HAI : Gốc tre.

Cây hương (Nhang)

CAU THỨ BA :

Đường bộ từ Saigon ra Huế là 1077 cây số chứ không phải 700.
Ông Mít phải đi gần cuối ngày thứ 11 mới đến Huế.

Ngoài chủ ý đây là một câu hỏi để dò bài các em trong giờ
địa lý đó nhé ! Chớ nếu chỉ một bài chia để quá vậy thì em nhận
thưởng đâu có khối. Phải không các em ?

Chị muốn các em PHẢI CẢI TẠO TƯ TƯỞNG TRAU DỒI, HÀNH KIỆM, RẼN ĐỌC. CHỈ KHÉ DÀ CỎ CÁC EM ĐƯỢC HÀNH DIỄN 30 THẾ HỆ VIỆT NAM, CỎ TẮC HẸ SỎM HẸY.

Muốn được như vậy bằng có gì khó hết trên các em 9. Có mỗi tuần có báo Thăng Bờm, các em đọc một trang «TỰ DIỄN THĂNG BỜM» thì các em sẽ thấy tinh thần vui tươi lên, bụng căng lên, nghe ngọt lên, các em thoải mái và công. Như thế là các em đang khất nước mỏ được một ly sữa tốt, hay một ly nước mía vậy đó.

Hôm nay, này tại mình sắp học đọc một trang «TỰ DIỄN THĂNG BỜM» đây các em đọc:

✦ GIỜ THĂNG BỜM.

«Giờ Thăng Bờm», cũng như «Lời Hứa Thăng Bờm», là một danh từ mới trong Tự Diễn Thăng Bờm.

«Giờ Thăng Bờm», nghĩa là giờ nhất định, không sai, không sớm, không trễ, không buông trôi. Thí dụ, 6 giờ sáng em phải dậy đi học nhé, thì nhất định đúng 6 giờ em phải dậy, không vịn một lý do gì mà em còn nằm ngủ nán trên giường. Đó là em theo đúng giờ Thăng Bờm. 6 giờ 30 phải đến trường, là đúng 6 giờ 30 em phải đến, không được đi trễ, cũng không được đi sớm quá. Tan học 11 giờ 30, 12 giờ em phải về đến nhà. Nhưng nếu em còn la cà ngoài đường, rủ rê bạn bè ngồi nơi góc đường, đánh bầu cua cá cộp, mãi đến 12 giờ 30 cũng chưa về nhà. Ở nhà, Bạ, Mạ, Anh, Chị, phần thì đợi em về ăn cơm, phần thì lo sợ chưa thấy em về. Mãi đến 12 giờ 45 em mới lết rết về đến nhà. Thế là em không theo đúng giờ Thăng Bờm.

Lại thí dụ nữa, em hứa 3 giờ chiều chủ nhật, em sẽ đến nhà thằng bạn để cùng đi với nó đến thăm một thằng bạn bị bệnh phải xin phép nghỉ học mấy hôm ở nhà trị bệnh, thì em phải đi đúng giờ Thăng Bờm, nghĩa là đúng 3 giờ. Nếu em đến 2 giờ 30, tức là sớm quá, hoặc 3 giờ 30 em mới đến, nghĩa là trễ quá thì không phải giờ Thăng Bờm.

Chị mong rằng từ nay, tất cả các em đọc báo Thăng Bờm của chị, đọc Tự Diễn Thăng Bờm của chị, đều rán tập thói quen theo đúng giờ Thăng Bờm. Các em tập được thói quen rất tốt đó, thì bây giờ, và sau lớn lên, các em sẽ tránh được cái tệ trạng làm việc gì cũng trễ bối. Trong tất cả mọi trường hợp, các em nên theo đúng Giờ Thăng Bờm thì các em rất xứng đáng là Thanh Thiệu Nhi ưu tú của Nước Việt-Nam. Các em sẽ xứng đáng là Tuổi trẻ của Thế Hệ Thăng Bờm. Các em rất ngoan của chị sẽ mãi mãi là các em rất ngoan của chị.

Diệu Huyền

Thạch bích Sơn

truyện dài
CỦA
NGUYỄN VỸ

Truyện giáo dục
và phiêu lưu
của nhi đồng V.N.

TRANH VẪ : ANH - THƯƠNG

35. Hai chị Thủy, mặc dầu sợ nước,
cũng hi-học bơi qua suối.

36. Núi cao chót vót... Núi vắng
đông đi trên bờ hồ...

37. Có lúc đánh hơi thú dữ, Núi
sợ hãi, chạy nhanh, tìm nơi ẩn nấp...

38. Nhưng chỉ là núi cao, rừng sâu, hẻo lánh, tìm đâu được một hang vắng để cất giấu hài nhi?

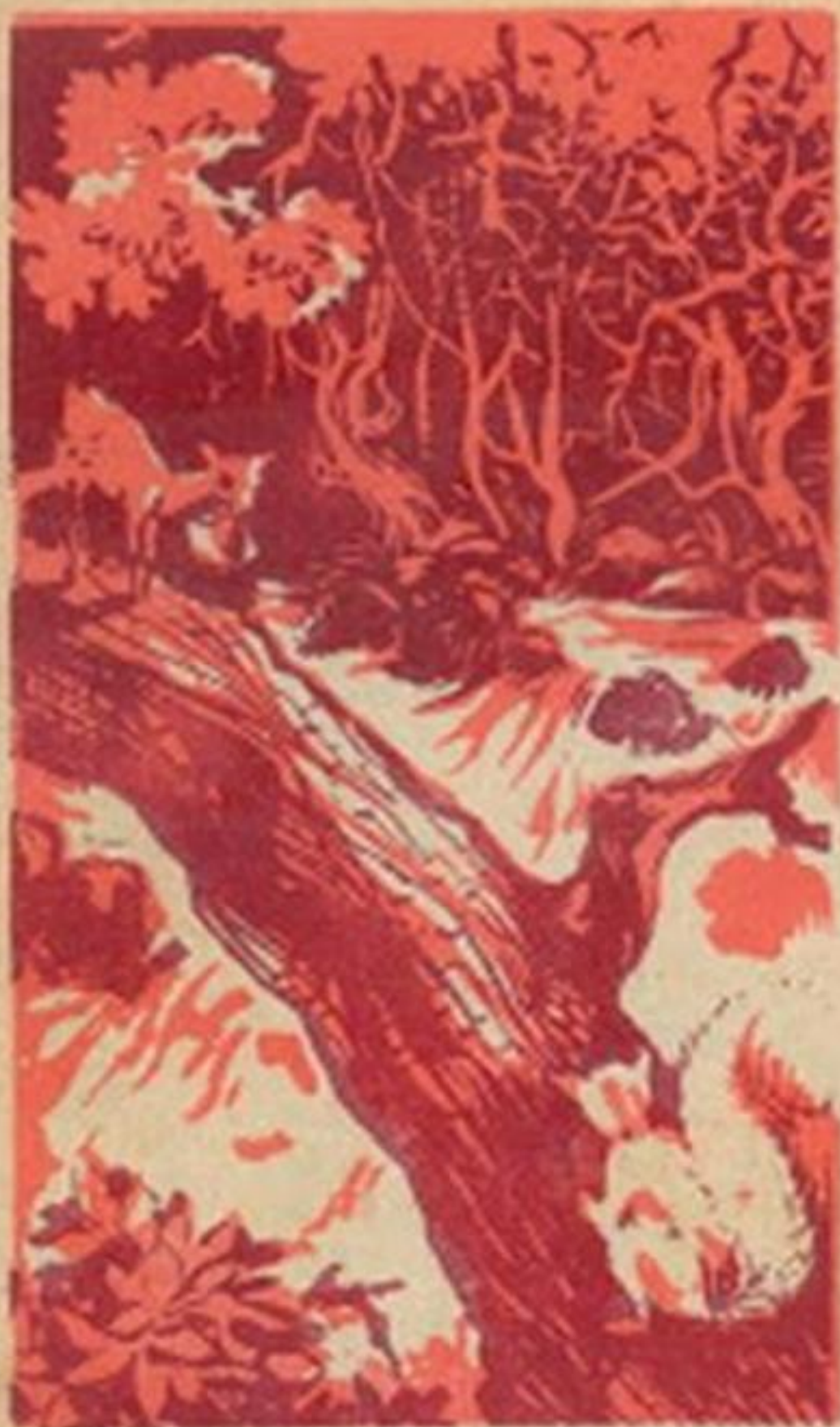

39. Kìa, một thác nước ào ạt từ trên chảy xuống... Nai vàng trông thấy một thân cây to lùn bắc ngang hai bên bờ, sát ngang mặt nước.

40. Nai vàng do dự một lúc, rồi bước liêu liếm thân cây, cầm thân qua cầu..., miệng vẫn tha bọc hài nhi. Nai con, sợ sệt, lẻo đẻo theo sau.

41. Đi đến qua cầu, Nai vàng thấy một chú Sóc ngồi ngay dưới cầu bên kia Nai Vàng ngừng bước, nhìn Sóc, phân vân...

42. Những Sóc nhảy lên cành cây, nhường chỗ cho Nai vàng đi qua.

43. Nai vàng băng qua các bụi rậm, có những rễ cây cổ thụ từ trên thòng xuống, uốn éo, lỏng lẻo như những con rắn bị.

44. Sau cùng, Nai vàng thấy hiện ra một cụm núi đá... lăm chồm những tảng đá lớn chồng chất lên cao.

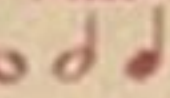
Phương-pháp tự học âm nhạc cho thanh thiếu nhi
Sẽ có kèm theo băng nhạc để nghe đọc âm và tập
những bài hát dễ thuộc mà hay.

của **LÊ-THƯƠNG**

BÀI I

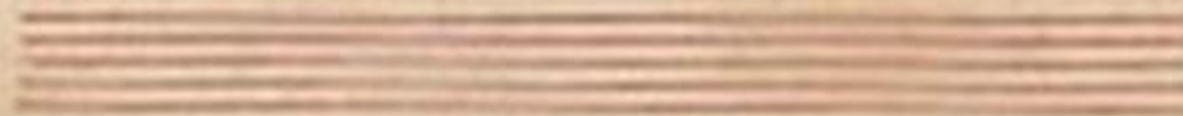
ÂM-THANH : Khi hát thì miệng phát ra những Âm-Thanh

Khi đàn thì tai cũng nghe đàn phát ra Âm-Thanh

NỐT-NHẠC : Đây là cách viết ra những âm thanh :

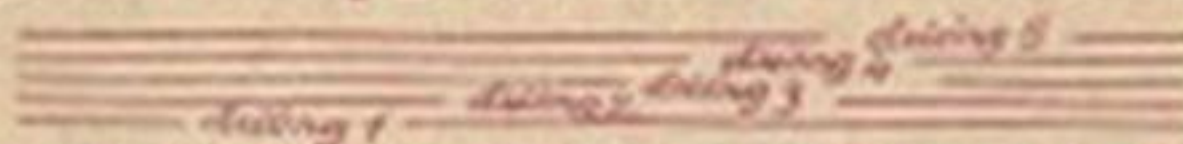
Đó là những Nốt Nhạc.

KHUÔN-ÂM : Người ta viết những nốt nhạc trên 5 đường kẻ gọi là Khuôn-Âm. Khuôn âm giống như cái thang :

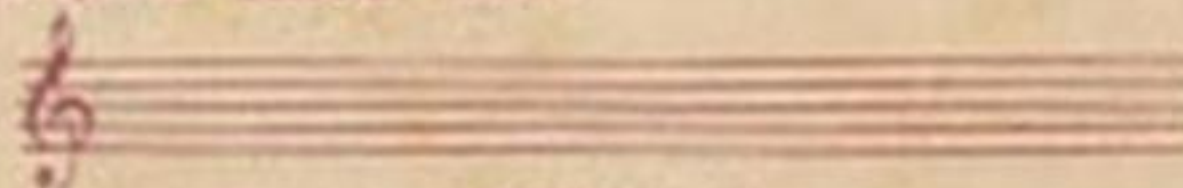

Khuôn âm

ĐƯỜNG KẸ : Năm đường kẻ của khuôn âm đếm từ dưới lên trên :

KHÓA SOL : Ở đầu khuôn-âm người ta vẽ cái Khóa. Có nhiều thứ khóa. Nhưng khóa hay dùng nhất để đọc và viết nhạc là Khóa Sol.

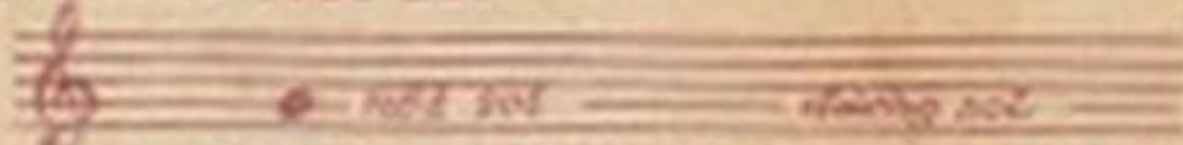

Khóa sol

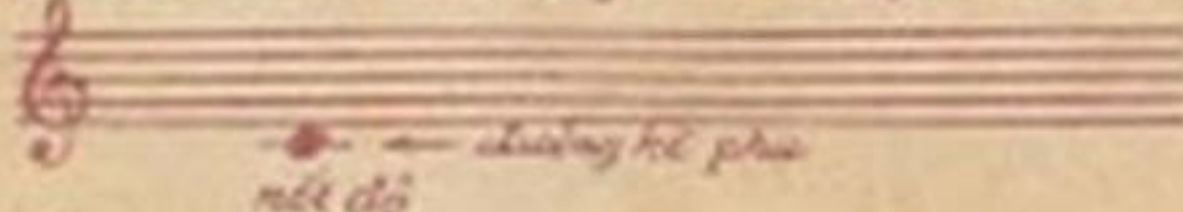
ĐƯỜNG SOL : Đường kẻ thứ hai có khóa sol là Đường Sol

Các nốt nhạc viết trên đường này đều đọc là Sol.

NỐT SOL : Trên đường kẻ đó, âm thanh sol viết bằng chấm đen thành ra Nốt Sol

NỐT ĐÔ : Nốt đô, thấp hơn, thì viết sâu xuống phía dưới khuôn âm trên một Đường Kẻ Phụ nhỏ xíu.

của T. TRILBY

(Louise La Petite Chérifa)

HOÀNG THẮNG

phóng dịch

Công
chúa

Louise

(tiếp theo)

— Được chứ ! Tôi là Chérifa Louise.

Phăng Xoa vàng phả lên cười rũ rượi rồi hỏi lại :

— Chérifa Louise ! Phải gọi cô như thế ư ?

— Lẽ dĩ nhiên !

Phăng Xoa quay sang hỏi Gô-Đin :

— Gô-Đin có nghe rõ gì không ? Chị phải gọi là Chérifa Louise nhé ! Rồi đây cả trại gia binh này sẽ chế riều cho mà xem.

Nói xong hai cậu con trai vừa cười, vừa bỏ đi. Louise đứng sững ngạc nhiên nhìn theo. Khi cánh cửa đã đóng lại rồi Louise quay sang hỏi Gô-Đin bằng một giọng giận dữ :

— Chị có một người nào đó đề sửa trị bọn con trai kia không ?

Gô-Đin ngạc nhiên hỏi :

— Sửa trị anh tôi ?

— Phải. Bọn họ đối xử với tôi không tốt một chút nào hết.

Rồi tiếp thêm, cô bé nói lớn, ngoác hai cậu trai :

— Bây giờ hai anh có thể đi ra khỏi phòng được rồi.

Vừa kinh ngạc, vừa giận dữ, hai cậu con trai vội đi ra ngoài phòng. Nhưng Vành Sắt vì tự ái, không muốn cho một cô gái chỉ trích mình nên đứng lại nói :

— Có thể bọn này thiếu giáo dục thật đấy, nhưng vì cô không nói gì cả, người khác có thể nói rằng cô căm và điếc. Cô là ai thì cũng mặc xác cô ! Hiểu chưa ?

Cô bé xua tay :

— Đừng có nói lớn. Tôi nghe và tôi hiểu. À, anh tên là gì nhỉ ?

— Vành Sắt ! Còn cô tên là gì ? Có thể cho bọn tôi biết được không ?

Còn tôi, tôi là Chérifa có nghĩa là Công chúa.

Gô-Đin đáp :

— Tôi hiểu. Nhưng ở đây không ai đề ý tới chuyện đó cả. Cô là em họ bọn tôi — theo như lời ba tôi đã nói cho chúng tôi hay — vì vậy mọi người đều gọi cô em họ bằng Louna, chứ không gọi là Chérifa hay Công chúa gì hết trơn hết tọi á !

Bọn tôi không muốn đề cho mọi người chung quanh đây chế giễu bọn tôi.

Rồi Gô-Đin khôn ngoan lái câu chuyện sang hướng khác :

— Nếu bây giờ cô muốn, chúng ta dọn đồ ở trong vali ra ?

Louna không hiểu rõ những điều mà cô gái đã nói với mình vì Gô-Đin nói lạ quá, nhưng cô bé thấy Gô-Đin có cảm tình hơn lũ con trai vừa rồi và Louna cũng bằng lòng lấy đồ trong vali ra. Đó là những chiếc áo giống như chiếc cô đang mặc, một mớ lụa đủ màu và những chiếc giày rất lạ kiểu. Những đôi giày bằng chỉ thêu. Những chiếc vòng tay, vòng cổ.

Nhìn những món đó, Gô-Đin cũng bắt đầu nghĩ rằng Louna chính thực là một Công chúa. Cô gái hỏi :

— Cô luôn luôn mặc những chiếc áo bằng lụa ?

— Lẽ dĩ nhiên.

— Ở đây cô sẽ bị lạnh. Bởi vì vào tháng hai vẫn hầy còn là mùa đông.

— Tôi không ở lại căn nhà này.

Cô bé ngắm nghía chung quanh phòng rồi nói tiếp :

— Căn phòng này chật chội và xấu lắm. Rất xấu. Lại không sáng chút nào. Trời ở đây u ám quá. Tôi có một cái kia (nhà) rất lớn, rất đẹp, có hoa thơm cỏ lạ chung quanh. Rồi ông bác của tôi sẽ đưa tôi trả lại đó tức thì. Rồi cả chị cũng đi nữa.

Gô-Đin hơi ức vì bị người khác coi thường căn buồng của mình nhưng cũng nói :

— À, cái chuyện đi đó thì tôi không có biết, bởi vì ba tôi không có nói cho chúng tôi hay. Nhưng nếu có chuyện ra đi thì

tôi cũng vui lòng vì tôi rất thích đi du lịch.

Louna nói bằng một giọng hân học :

— Còn bọn bất trị kia phải ở lại.

— Ô, không, một khi ba tôi ra đi xa, không bao giờ ông ấy để các con trai ở nhà.

— Nếu vậy, sang bên đó sẽ

có người trị bọn họ để trở nên tốt. Bọn da đen sẽ quất roi vào mông chúng.

Gô-Đin đang ngắm nghía những vòng tay, giấy chuyen, nghe nói thế liền hét :

— Vứt roi vào mông anh tôi ư ? Đòi nào Ba tôi cho phép. Cả mẹ tôi cũng vậy. Nhưng cô ở xứ nào vậy ? Một xứ man rợ hả ?

Louisa giận dữ đáp :

— Một xứ man rợ ? Chỉ nói mà không hiểu gì cả. Quê tôi gọi là Roufla, và xứ tôi đẹp hơn xứ của chị nhiều.

— Roufla ở bên Phi châu ư ?

— Phải, nhưng còn phải đi xa nữa. Xa lắm ! Phải đi ngựa đi xe hơi, đi tàu thủy, rồi xe lửa. Rồi cuối cùng mới tới nhà bác Bát Tiên.

— Ba tôi ?

— Phải. Tôi đã nhận ra người ngay lập tức. Bởi bác giống hệt người thân yêu nhất của tôi, người cha đáng kính mến của tôi.

Trong khi nói những chữ Louisa vội đứng dậy chào ba lần bằng cách cúi gập hẳn thân mình bé bỏng xuống.

Gô-Đin ngạc nhiên hỏi :

— Cô làm gì vậy ?

— Tôi chào người cha đáng kính của tôi. Hiện giờ người đã đi tìm tổ tiên.

Gô-Đin kêu lên :

— A ! Thế nghĩa là người đã chết rồi nên cô chào chứ gì ?

— Không phải vậy. Tôi luôn luôn chào người quá cố lần tôi nhìn thấy người. Còn chị, không bao giờ chị chào ba chị hay sao ? Bác Bát Tiên ấy !

— Không chúng tôi ôm ngay Như thế giản dị và cũng là đủ rồi.

— Cũng đủ rồi ! Thiệt tôi không hiểu gì cả. Tôi sẽ chào bác Bát Tiên. Ở Roufla, người ta, chỉ ôm nhau một lần trong ngày

lễ lớn.

— Ngày lễ nào ? Ngày lễ đầu năm phải không ?

— Không phải. Ngày mưa đầu tiên.

Một ngày mưa, mà ngày hội ! Gô-Đin chẳng thấy thích thú chút nào. Đối với các cô gái trời mưa luôn luôn buồn. Mỗi khi tới trường học hoặc ở trường về nhà, người bị ướt át, dơ bẩn. Rồi thì quần áo phơi lâu khô Gô-Đin hỏi Louisa :

— Cô thích trời mưa ?

— Nếu không có trời mưa thì không có mùa màng. Không có mùa màng thì không có lúa mì, mà không có lúa mì thì sẽ không có bánh.

Ở Roufla tôi có một cô giáo người Pháp nên tôi biết nhiều thứ lắm.

— Rồi thì cô sẽ đi học với tôi. Trường cũng không xa trại này lắm. Đó là một ngôi trường xây cất rất đẹp.

Sau khi đã lấy hết đồ trong vali ra, Louisa ngừng đầu lên chậm chậm nói bằng giọng đầy quả quyết :

— Tôi không có đến trường của chị.

(Còn nữa)

CÓ
CHÍ

thi ^
NEN

(TIẾP THEO VÀ HẾT)

Thoáng một ý nghĩ hiện ra trong trí óc Zaharoff : Chẳng, một thằng bé nghèo, mồ côi, không nhà cửa, không nghề nghiệp ở Istanboul trước đây 30 năm, bỗng dưng đêm nay được thấy một mỹ nhân kiều diễm tuyệt vời, em gái Ông Vua xứ Y Pha Nho, làm bạn thân với chàng. Thật là một chuyện phi thường, gần như là một truyện thần tiên thơ mộng vậy.

Chàng khẽ hỏi tên Quận Chúa :

— Phương danh của Bà là gì ?

Quận chúa mỉm cười đáp :

— Maria del Pilar.

Từ đêm đó, Quận chúa Maria del Pilar là người đàn bà đầu tiên đã trở thành người đàn bà duy nhất trong đời chàng.

Chàng chỉ là một tay buôn khí giới, nhưng nhờ tài ngoại giao rất khôn khéo của chàng, nhờ trí thông minh, lòng nhân ái, chàng đã trở nên một người rất quan trọng của Thế giới, một tỷ phú có uy tín với khắp các chính quyền quốc tế.

Nhờ có nhiều tiền và có lòng nhơn từ rộng lượng chàng Zaharoff đem tiền rừng bạc bể

ra làm những việc nghĩa to lớn, giúp các chính phủ Âu Châu mở võ số các cơ quan từ thiện giúp đỡ người nghèo. Chàng tặng cho Hải quân Pháp rất nhiều khí giới để trang bị các chiến hạm. Chàng mở ra trường Đại Học Không gian và đài thọ các phí tổn cho toàn thể các giáo sư của Đại học ấy. Năm 1907, Tổng Trưởng Pháp tặng chàng Từ Đẳng Bậc Đầu Bội Tinh. Ngày 31-7-1914, Tổng Trưởng Ngoại giao Pháp tặng chàng Tam Đẳng Vinh Dự Bội Tinh vì những công đức đặc biệt mà Zaharoff đã giúp cho nước Pháp.

Để nhất thể chiến 1914-1918, Zaharoff buôn bán khí giới chiến tranh cho nhiều nước Âu Châu và đã trở nên người giàu có số 1 của Thế giới. Chàng đã trở nên một chính khách có uy tín nhất của các cường quốc Âu Á Mỹ. Thủ Tướng Anh là Lloyd George và Thủ Tướng Pháp là Clémenceau trở nên hai người bạn thân của chàng.

Mùa Hè 1918, báo *Le Temps* của Pháp đã tiết lộ : « Từ đầu chiến tranh, ông Basil Zaharoff đã hy sinh ít nhất là 50 triệu Phạt lang vàng cho cuộc chiến thắng của Đồng Minh. Thật là

BAZIL

ZAHAROFF

một việc hi hữu từ xưa đến nay trong Lịch Sử Thế Giới».

Chính phủ Anh tặng ông cấp bằng «Tiến-Sĩ Danh-Dự» của Đại Học Oxford, Anh quốc Bội-Tinh và Nam-tước.

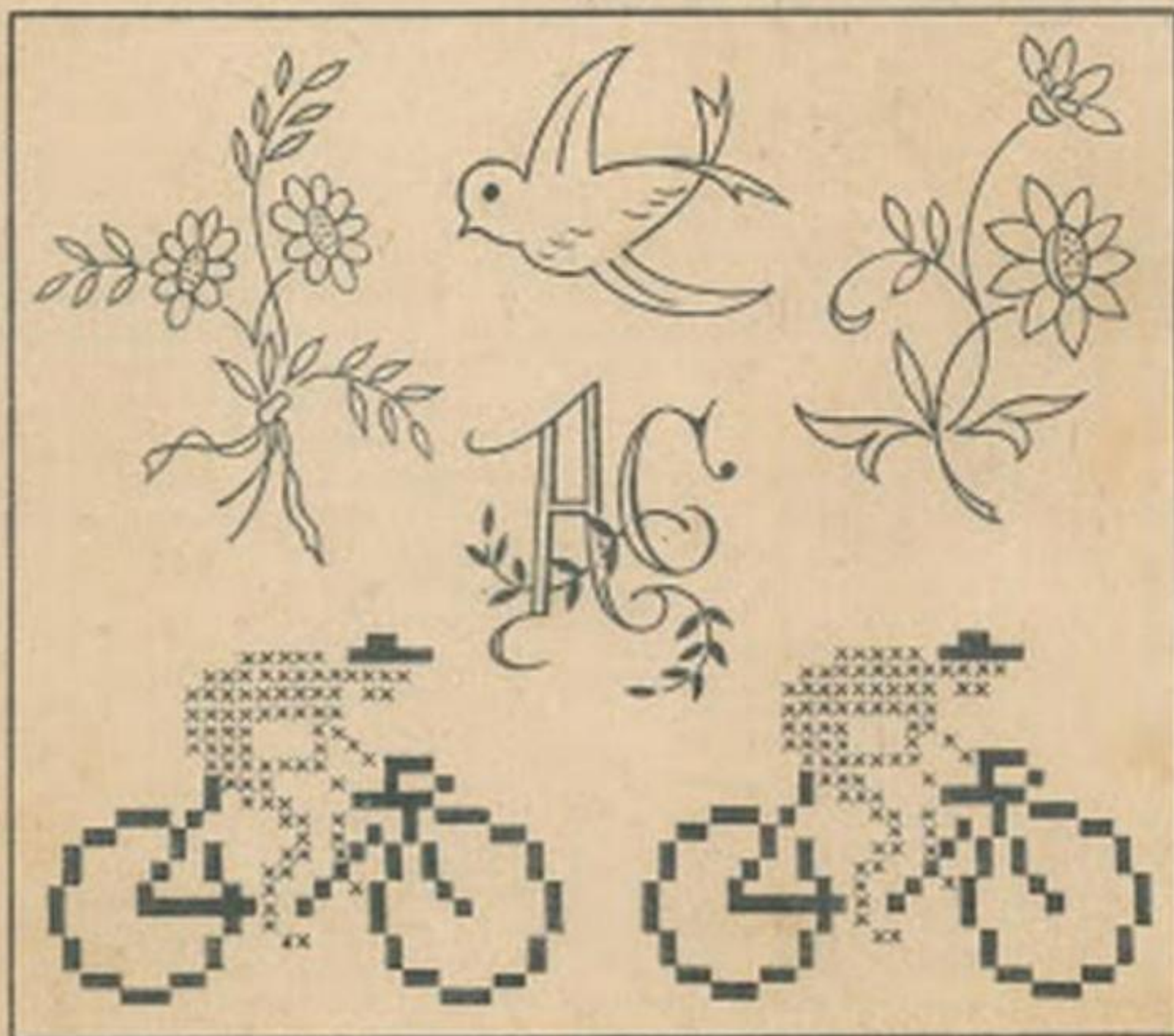
Năm 1923, Zaharoff mới làm lễ thành hôn với Nữ Quận chúa Maria del Pilar, em gái của Vua xứ Espagne. «Chú rề» đã 73 tuổi, và... «Cô dâu» 50 «xuân xanh»!

Nhưng rõ thán hạnh phúc

ngân ngùi, rồi bà vợ chết vì bệnh cúm trầm trọng. Basil Zaharoff sống độc thân đến năm 1936 thì từ trần, hưởng thọ được 87 tuổi.

Basil Zaharoff đã có tên trong Tự Điển Larousse, là gương thành công vẻ vang nhất của một thiếu nhi côi cút và nghèo đói nhưng đã can đảm và nhẫn nại, tự lập trên trường đời

Diệu Hạnh

Chiếc xe đạp

Thằng Tâm vứt mạnh cái cặp xuống chiếc chông tre cọ cọt. Nó vớ chai nước trên bàn từ một hơi cạn nửa. Vẫn chưa hết cơn bức tức, nó đưa tay giật mạnh khuy áo trước ngực. Những chiếc nút rơi rải xuống. Vừa lúc đó, bà Năm ghé cửa khoai bước vào. Bà đứng khựng lại khi nhìn thấy mấy hạt nút dưới đất rồi khẽ thở dài. Thằng Tâm nói như gỏn:

— Má coi đó. Trời nóng ngực như vậy mà hết tại đi bộ cả mấy cây số. Tại mới lâu Má mua một chiếc xe đạp để đi học. Vậy mà...tôi nói cả tuần nay rồi mà Má còn chẳng mua.

— Chẳng phải mẹ hông muốn mua cho con, thấy con mệt học bộ mẹ sung sướng lắm sao. Nhưng...

— Chẳng chừng chi gì cả. Lần nào tôi muốn gì mẹ cũng chẳng chịu mua. Tại con mẹ mà mẹ coi tôi như người đưng vậy.

Bà Năm rơm rớm nước mắt:

— Con nói vậy tội nghiệp má. Con nghĩ coi, cha con mất sớm, nhà ta nghèo mẹ phải gánh khoai đi bán để nuôi con. Tiền lời còn chưa đủ ăn thì lấy gì mua xe cho con. Và lại, đường con đi học xa cộ đông đúc lắm, má sợ...

— Lần nào má cũng có lý do để nói. Thế, mẹ không mua thì ngày mai tôi không đi học nữa.

Nói xong, thằng Tâm bước ra cửa đi thẳng. Bà Năm nhìn theo bóng con, muốn kêu lại nhưng nghĩ sao bà lại im. Hai giòng lệ lăn dài trên khuôn mặt nhăn nhó. Bà lầm bầm:

— Giá còn Ba số thì cũng không đến nỗi này.

Tâm tức rỏ châu đồng tiền cuối cùng và cực được đặt vào túi quần thằng Mậu một cách kỷ lưỡng.

Nó phải đi đứng lên:

— Thôi tao về đây, hết tiền rồi.

— Ừ phải đó, hết tiền thì «đ» đi.

Tâm lúi thủi bước ra đường. Số tiền 300 đ mà má nó đưa nó kém kìa để đóng tiền học, nó lên đến đến bây giờ thì lại xuống vào sông bãi cào cào của thằng Mậu rồi cả.

Buồn bã, nó lúi lúi về nhà. Vừa bước đến ngạch cửa. Nó bỗng trở mặt. Ở góc nhà, một chiếc xe đạp xinh xinh màu lá mạ đang nằm ỉ ra đó. Mắt nó sáng lên, nó nhảy chân sáo đến cạnh chiếc xe đẹp, mỉm cười:

— Có thể chứ!

oOo

Thằng Tâm dắt xe ra khỏi nhà, nó trịnh trọng ngồi lên yên — điều họ nó lúc đó giống y một ông lớn đang ngồi trong chiếc xe Hoa kỳ bóng lộn — nó dõ dặt đạp nhẹ cái «ph» đanh. Chiếc xe lặn bòn bòn sao mà êm ái thế! Chẳng bõ với lúc trước mỗi lần đi, và nó muốn rùng cặp giò.

Chiếc xe chạy ra phố chảnh. Tâm miễn man say nghĩ. Nó chả thấy chung quanh mình, xe cộ đang tập nập.

— Sấm!...

Tâm chỉ nghe một tiếng kinh khiếp đó rồi nó chẳng còn biết gì nữa.

oOo

THI VĂN ĐOÀN THẮNG BỒM

Lúc tỉnh dậy, nó thấy đầu óc choáng váng, môi khô miệng đắng. Khát nước kinh khủng nó ư ư :

— Nước... nước... ư... ư...c

Có tiếng nói quen thuộc bên tai nó :

— A ! Con của mẹ tỉnh rồi, con có mệt không con ?

Thằng Tâm mở to mắt : đó gương mặt hiền từ của mẹ nó đó. Người mẹ đã khổ cực tảo tần nuôi nó. Thế mà nó đã cãi lời mẹ nó để rồi mang họa vào thân. Nghĩ đến những hành vi khỗ nạn mà nó đã đối xử với mẹ nó, thằng Tâm khóc lèn rưng

rức. Nó nói trong nước mắt :

— Mẹ ! Mẹ tha lỗi cho con.

Mẹ mà nó chỉ sợ nước mắt :

— Được mà tha thứ cho con tất cả.

Con biết hối lỗi là tốt rồi.

Ngoài kia, trời đã lặn dần. Trời cao, một vì sao lờ mờ bóng vệt sáng tỏ. Phải chăng nó đã tìm lại được ánh sáng tương lai mất hẳn.

Trương Văn Thi

LỚP 8A3 CỘNG - LẬP

BAN MÊ THUẬT

hỏi bạn?

Khi Trám học về núi đồi miền Bắc
Trám có buồn có nhớ Nội mình không?
Có thương cho thân phận của Nội không ?
Biết có được một ngày vui và sướng ?
Khi Trám hát về bài ca Quê mẹ
Trám có cười và nghĩ đẹp cho Quê ?
Có muốn cho mai một có ngày về
Thăm lại cả ba miền Nam, Trung, Bắc ?
Khi Trám hát những bài ca về Mẹ
Trám có cười và yêu Mẹ nhiều không ?
Khi Trám đưa mắt ngắm những cánh đồng
Có hạnh diện mình là con nước Việt ?
Khi Trám học về các bài Sử ký
Trám có buồn cho nước mẹ mình không ?
Có thương dân thương cả một giống giống
Nhiều đau khổ nhưng luôn luôn quả cảm
Khi đêm xuống có bao giờ Trám nguyện
Cho nước mình không còn cảnh tang thương
Cho Quê Hương không còn cảnh đoạn trường
Cho nước Mẹ trọn đời luôn vui sướng ?

Hoài Hương

(Lữ gia)

phạm
tội

LẦN ĐẦU

Vừa nhận xong tờ giấy được phép vào lớp học, Tâm vội vàng chào thầy giám thị và hấp tấp bước đi.

Tâm đi như người chạy trốn, mặt cúi gằm xuống đất, vừa đi vừa chạy như có ý lẩn tránh mọi người. Với dáng điệu ấy, Tâm đã làm mọi người ngạc nhiên khó hiểu. Trong lúc mọi người đang ngơ ngác nhìn Tâm thì Tâm cũng rất rỗi trí. Đầu óc Tâm làm việc không ngừng, ý nghĩ này chưa dứt thì ý nghĩ khác lại nảy ra, làm Tâm như muốn điên lên được. Những ý nghĩ đang nảy nua trong óc Tâm đều mang' đầy sự

trách mắng.

Càng nghĩ Tâm càng thấy hối hận, lương tâm ray rức, không yên. Điều đã gây ra cho Tâm sự bức rức ấy chính là cái tội nói láo. Vâng, chính Tâm đã tự mình gây ra.

Số là hôm qua Tâm đã dối cha mẹ dối luôn cả thầy lẫn bạn, cũng chỉ vì sự ham mê quá độ. Suốt một ngày chưa nhấc Tâm chơi đùa thỏa thích, ấy vậy mà đến sáng thứ hai, giữa lúc các bạn Tâm đang cặm cụi ôn bài để chiều đi học, thì Tâm lại chễm chệ trên chiếc ghế của một rạp xi nê say sưa theo dõi những pha đấu kiếm ác liệt trên màn ảnh, không nghĩ gì đến bài học buổi chiều. Sau hai giờ xem xong cuốn phim hoạt động ấy, Tâm bỗng dưng ra mở màn những anh hùng đấu kiếm tài giỏi, nên không ngần ngại Tâm liền đi mượn ngay một quyển kiếm hiệp chạy một mạch về nhà, nhảy lên giường trằn trọc đọc truyện.

Câu truyện hấp dẫn thế nào không biết, mà trưa hôm ấy nó đã khiến cho Tâm bỏ cơm. Khi mẹ gọi ra ăn cơm, Tâm bỗng nghĩ ra một diệu kế. Câu truyện còn dài và đang đến hồi gay cấn, Tâm không thể nào rời nó được. Tâm liền làm bộ mệt mỏi, rên khe khẽ, xong Tâm giả giọng yếu ớt mà nói rằng: «Con đau bụng quá... không ăn cơm được... đau má ả, Má nói với Ba chiều nay xin cho con... nghỉ một buổi nha má». Có tiếng mẹ Tâm «ừ». Tâm yên lòng, khẽ sửa lại thế nằm và mãi mê đọc tiếp.

Sở dĩ Tâm quyết định nghỉ học một buổi cũng chỉ vì quyền truyện và một nửa là Tâm chưa học bài. Thế là hôm đó Tâm nghỉ học một cách vô lý, ấy vậy mà không một ai biết là Tâm nói dối cả. Cha Tâm

THI VĂN ĐOÀN THĂNG BỜM

tưởng con đau bụng thật nên đã xin phép cho Tâm nghỉ.

Cầm tờ giấy vào lớp trên tay, Tâm mới sực nhớ đến cái tội của mình hôm qua. Tâm xấu hổ vô cùng và có cảm tưởng như tất cả mọi người đều biết sự dối trá của cậu. Tâm không dám ngẩng mặt lên nhìn các bạn, không mạnh dạn vui đùa như thường ngày.

Trong cuộc sống học đường

đây là lần đầu tiên Tâm mới phạm tội nói láo. Nhất là nói láo với thầy, bạn. Tâm tự hứa với lòng rằng từ nay trở đi, Tâm sẽ xa lánh những sự hăm dọa tai hại ấy, Tâm đã mạnh dạn quyết định rằng sự nói láo lần đầu tiên này cũng chính là lần cuối cùng trong đời học sinh của Tâm.

Thanh Yến

Khi xa đất Quảng

Xa Quảng Ngái lòng buồn khôn xiết,
Tối đi rồi xứ Quảng chắc đổi thay,
Đồng lúa non còn uống hạt mưa bay ?
Lòng đại lộ có ngậm ngùi thương nhớ ?
Tối muốn rủ mùa hè này vào mộng,
Đề quê tối mãi vàng lúa, xanh rau,
Và đời tối từ đó hết đơn côi,
Sầu nhưng nhớ cũng vui dần năm tháng,
Rồi một sáng khi trở về đất Quảng,
Nghe tâm tư vừa cạn nỗi u hoài,
Như nắng sớm trải tình lên phố nhỏ

Bạch Tuyết (Dalat)
(Xứ Anh Đào 10-3-1970)

PHIẾU XIN GIA NHẬP THI-VĂN-ĐOÀN THĂNG BỜM

Tên họ Biệt hiệu (nếu có)

Tuổi Lớp Trường

Địa chỉ Trường Địa chỉ nhà

. Ngày . . tháng . năm 197 .

Ký tên .

DANH SÁCH NHỮNG EM ĐƯỢC VÀO THI VĂN ĐOÀN THĂNG BỜM

1. Đặng-thị Khánh-Hòa — Nữ Trung-Học Nha-Trang.
2. Hoài-Vọng Thanh — Trường Phụ Huynh Học Sinh — Ba Xuyên.
3. Châu-Minh-Phượng — Đức-Trí — Saigon.
4. Hoàng-Hoa-Tuấn — Nguyễn-Thông — Vĩnh-Long.
5. Nhật-Thiên-Dung — Trung-học Sa-Đéc.
6. Hàn-Mặc Huy-Linh — T.H. Võ-trường-Toàn — Saigon.
7. Mây-Xanh — Văn-Lang — Saigon.
8. Mỹ-Chí-Liên — Văn Lang — Saigon.
9. Hoài-Phượng — Tiểu-học Tao-Đàn — Saigon.
10. Linh-Quốc-Hùng — Phan-Châu-Trình — Đà-Nẵng.
11. Nguyễn-Anh Tuấn — Hưng-Đạo — Saigon.
12. Ngọc-Thụy — Nữ T.H. Têrêxa Kontum.
13. Tuấn-Long — Nguyễn-Trãi — Khánh-hội.
14. Trâm-Anh — Bùi-thị-Xuân — Đà-Lạt.
15. Mạc-Thu-Trang — Les Lauriers — Tân-định.
16. Chocolat Tam — Lê-Bảo-Tĩnh — Saigon.
17. Kim-Lê — Lê-Bảo-Tĩnh — Saigon.
18. Thục-Vân — Tân-Phượng — Gia-định.
19. Đơn-Hoài-Phan — Lươn Đức-Minh — Saigon.
20. Thương-Anh — Tân-Phượng — Gia-định.
21. Đức-Minh — Quốc-Anh — Phú-Nhượng.
22. Thúy-Hoàng — Thánh-Miếu — Gia-định.
23. Mỹ-Kim — Thánh-Miếu — Gia-định.
24. Cửu-Long Lê-Bảo-Tĩnh — Saigon.
25. Hoa-Huyền-Dung — Cường-Đề — Qui-Nhơn.
26. Lâm-Anh — Hai-Bà-Trung — Saigon.
27. Trần-Vân-Tân — Duy-Tân — Phan-Rang.
28. Trường-Vân-Thị — TH Công Lập — Ban-Mê-Thuột.
29. Nguyễn-Vân-Vũ — Bồ-Đề — Ban-Mê-Thuột.
30. Dạ-Triều — Trịnh-Hoài-Đức — Bình-Dương.

(còn nữa) \

Các em mến,

Khi nào thẻ làm xong, thẻ thức gửi và đến lấy như thế nào, chị sẽ thông báo cho các em biết sau. Các em đừng sốt ruột nhé.

Thương mến,

Chị Thu Mai.

Thư từ, bài vở cho THI VĂN ĐOÀN THĂNG BỜM xin gửi:

PHAN-THỊ THU-MAI

TUẦN BÁO THĂNG BỜM

522 bis — Trương minh Giảng — Saigon.

Cao bồi bị trói

Mặc Tuyền

CÁC VAI

LÂM VỒ : 14 tuổi, trốn học, lêu lổng, phá phách.

TUẤN : 13 tuổi, thông minh, đa mưu.

PHƯƠNG : 10 tuổi, ngây thơ, em của Tuấn.

MỘT CẢNH — MỘT HỒI

(Sân khấu để trống hoặc một tấm vải sơn thủy càng tốt — Lâm Vồ tay cầm cây cung lắp tên vào rồi nheo mắt nhắm — tên bay đi, mỉm cười đắc chí — Phương đi ngang qua tay cầm trái bưởi lớn — Lâm Vồ gọi giật ngược lại)

LÂM VỒ (gọi lớn) : Con nhỏ kia ! (Phương không nghe, Lâm Vồ gọi lớn hơn) Con nhỏ kia !

PHƯƠNG (quay lại ngạc nhiên) : Anh gọi tôi ?

LÂM VỒ (gật đầu) : Ừ ! Tao gọi mày đó (Phương lại bỏ đi, Lâm Vồ tức giận hét lớn).

LÂM VỒ : Con nhỏ kia ! Tại sao mày bỏ đi ?

PHƯƠNG (đứng lại) : Tại vì anh không có lễ độ — Tại vì anh xưng tao và gọi tôi bằng mày.

LÂM VỒ (chắc lưỡi) : Cha neon ta ! Sữa lưng tao à ? Được ! Muốn đi đâu thì đi nhưng phải để trái bưởi đó lại đây.

PHƯƠNG (tròn mắt) : Để trái bưởi lại cho anh sao ? Ồ ! không bao giờ...

LÂM VỒ (đậm môi) : Không đưa thì ? (lắp tên vào dây, giương cung) Đưa không ? — Nếu không ta buông dây, mũi tên này sẽ chạy tuốt vào bụng mày ! Nghe chưa ! ?

(Phương hoảng hốt thụt lui, Lâm Vồ đắc chí tiến tới chồm vờn lấy trái bưởi — Hai bên giằng co thì Tuấn tới — Thấy Tuấn, Phương la lớn)

PHƯƠNG : Anh Tuấn ơi ! Anh này giật trái bưởi của em nè !

TUẤN (mỉm cười nhìn Phương rồi quay sang Lâm Vồ cười xé gáo) : Chào anh ! nghe danh anh từ lâu, bây giờ mới được gặp, thật là hân hạnh cho tôi.

LÂM VỒ (ưỡn ngực, khênh khênh) : Ừ chào mày !

TUẤN : Nghe đồn anh bắn tên hay lắm hả ?

LÂM VỒ (tự đắc) : Vừa xài !

(Thấy Tuấn có vẻ lép vế, Phương tức bực niu áo Tuấn ra đấu, Tuấn quay lại nhìn Phương nheo mắt mỉm cười trấn an rồi cầm trái bưởi trên tay Phương nói với Lâm Vồ)

TUẤN (đưa trái bưởi) : Sớm muộn gì trái bưởi này cũng về tay

anh, nhưng trước khi anh lấy trái bưởi này, mong đàn anh biểu diễn tài bắn cung để đàn em được dịp thưởng thức tài nghệ tuyệt diệu.

(Nói xong đem trái bưởi đặt cách Lâm Vô vài thước)

TUẤN : Hình như đàn anh có cả thấy là 3 mũi tên thì phải ?
Đàn anh thử bắn một phát biểu diễn coi nào !

LÂM VÔ (đặc chí) Được ! Được ! Xem đây !

(Nhắm vào trái bưởi rồi buông tay, mũi tên bay trật lất —
Tuấn vội vàng xit xoa)

TUẤN : Cha ! chắc tại gió quá nên tên bị bật qua một bên — đàn anh bắn thử một phát nữa xem sao.

(Lâm Vô lắp mũi tên thứ ba ngậm nghea kỹ rồi buông tay, mũi tên bay vào đến quả bưởi... trật lất)

TUẤN (chắc lưỡi) Có lẽ năng quá nên đàn anh chóa mắt — thử bắn phát nữa đi đàn anh.

(Lâm Vô lắp mũi tên cuối cùng nhắm thật lâu rồi buông tên —
Tay trật lất nữa)

TUẤN (vỗ tay) : Trật nữa sao đàn anh ! Thử bắn mũi tên nữa xem nào.

(Lâm Vô thò tay vào lưng quần định rút tên — chợt nhớ đi hết từ đời nào nên đứng thộn mặt trong lúc Tuấn chăm biếm).

TUẤN : Thế nào, bắn nữa đi chứ đàn anh ! (thò tay vào túi quần rút ra cái ná bắn chim, chắm rai lắp hòn đạn vào) Nè ! bây giờ đàn anh coi đàn em biểu diễn đây (quay ná về hướng trái bưởi rồi bất thần quay phắt lại hướng Lâm Vô).

LÂM VÔ (nhảy nài) : ỉ ! ỉ ! đừng ! đừng ! gây giở !

PHƯƠNG : Ná bắn chim ở đâu anh có vậy, anh Hai ?

TUẤN : Anh vừa tịch thu được của Bư trong lúc nó rình bắn mấy con sóc làm tổ trên nóc nhà mình.

(Trong lúc hai anh em Tuấn, Phương nói chuyện, Lâm Vô rón rén quay lưng định bỏ đi — Tuấn quay lại giương thun bắn nhẹ vào đít Lâm Vô khiến hắn ta đứng lại nhẩy dưng)

TUẤN (đưa tay ngoác) : Lại đây biểu ! (hét) Mau lên !

(Lâm Vô riu rít bước lại — Tuấn mỉm cười).

TUẤN : Tên anh là gì ?

LÂM VÔ (lồm lét) : Dạ tên Lâm tự là Lâm Vô.

TUẤN : Tôi biết anh nhiều lắm ! Anh có nhiều tội nư là trốn học, phá phách, ăn hiếp trẻ con và bây giờ anh phạm phải một tội lớn, đó là tội ăn cướp.

LÂM VÔ (hết hồn) : Ý đâu có !

TUẤN : Anh đón đường người khác để giút đồ đạc là trái bưởi cũng là tội ăn cướp — còn nhớ anh ăn cướp nhỏ, lớn lên quen tánh anh sẽ ăn cướp lớn (đột nhiên hét to) Lâm Vô !

LÂM VÔ (hoảng hốt) : Dạ !

TUẤN : Bây giờ, anh muốn trị tội hay là tha ?

LÂM VÔ : Dạ tha.

TUẤN : Anh phải hứa là anh bỏ hết những tật xấu kia đi thì tôi mới tha — bằng không tôi sẽ bắn.

này vô đít anh !

LÂM VỒ (giơ tay) Dạ em hứa ! Đứa nào nói láo ra đường xe nhà
bình mười bánh cán nát óc lòi ruột, lòi phèo đi !

TUẤN (chầu mày) Nôa ! Anh không được thế như vậy, thế là một
thối xấu anh hiểu chưa ! Bây giờ anh cởi áo ra ! Mau
lên (giương nã ra hăm).

(Lâm Vồ riu riu nghe — Tuấn ra lệnh cho Phượng)

— Lấy cái áo cột chặt hai tay tên này ra phía sau (Pượng
lập tức thi hành — Tuấn móc túi lấy chiếc khăn «mu
xoa» đưa cho Phượng)

— Phượng bỏ trái bưởi vào khăn rồi cột bốn góc lại !
(Pượng làm y theo trong lúc Lâm Vồ bị trói đứng
ngơ ngác)

TUẤN (mím cười) : Từ đây về nhà hãy còn xa, Phượng khỏi mặc
còng cùm bưởi cho mỗi tay (quay sang Lâm Vồ) ! Anh
phải chịu hình phạt này, để anh nhớ mà chữa những
tật xấu.

Tuấn bước tới cầm trái bưởi đã cột trong khăn «mu xoa»
trên tay Phượng)

TUẤN (ra lệnh) : Hả họng ra (Lâm Vồ ngạc nhiên nhưng cũng
làm theo) Tuấn nói tiếp : ngậm họng lại.

(Tuấn phía sau giương nã bắn chim ra hăm dọa — Lâm
Vồ đau khổ đi phía trước hai tay bị trói ra đằng sau,
miệng ngậm trái bưởi tòn ten — Phượng đi sau chột vồ
tay cười ngặt ngoẽo —

MÀN HẠ TƯ TƯ

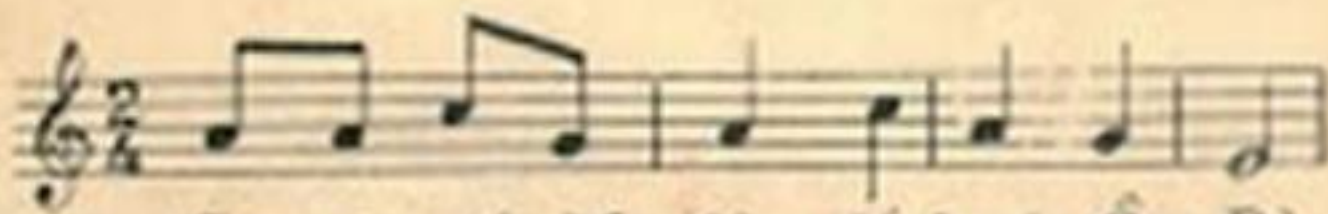
DANH SÁCH CÁC EM ĐÁP TRÚNG 2 CÂU ĐỐ TRÍ KHÔN SỐ 3 ĐƯỢC GIẢI THƯỞNG

Từ đăng Anh 40/14, Trần quang-Điệu, SG. — Trần văn
Manh, 204 lô K, Chung cư Nguyễn thiện Thuật, SG — Hồ văn
Hoàng 158/3, Phú Thọ Hòa — Nguyễn văn Vinh 68/27 Đường
Xóm Đất, phường Bình-Thới — Hồ sĩ Khánh 191 Hai bà Trưng SG
— Trần thị như Hoa 305 Ego ng. h. Đức Phú nhuận — Nguyễn
văn Thành, J 59 Trung tâm tạm trú Petrus Ký, SG — Nguyễn văn
Quý 245 Ng. thiện Thuật, SG — Trần thị Gấm 3-B/7 Trương tấn
Bửu SG — Nguyễn thị Minh Đức, 532/5 T.M. Giảng SG — Huỳnh
Trần Ngọc 491/14/22, Phan Đình Phùng SG — Huỳnh Kim Tuấn
491/14/26 P.Đ. Phùng SG — Nguyễn hùng Phong 491/7 P.Đ. Phùng
SG — Nguyễn tấn Tho, 543/3, P.Đ. Phùng SG — Trịnh Cao Đệ
18 P. Bội Châu SG — Nguyễn văn Thu, 108/7 Tân Hưng Chợ lớn —
Lê thành Long, 108/10, Tân Hưng, Chợ lớn — Bùi quang thế 347 Ng
huỳnh Đức Phú nhuận — Nguyễn Xuân Phong, 51/36/1, Cao Thắng
SG — Lai văn Đồng, 491/14/16, P.Đ. Phùng SG — Mỹ nguyên Thi, 182
Vô Di Nguy, Phú Nhuận — Hà Rạng 443/49, TM. Giảng SG.

(còn nữa)

Em yêu

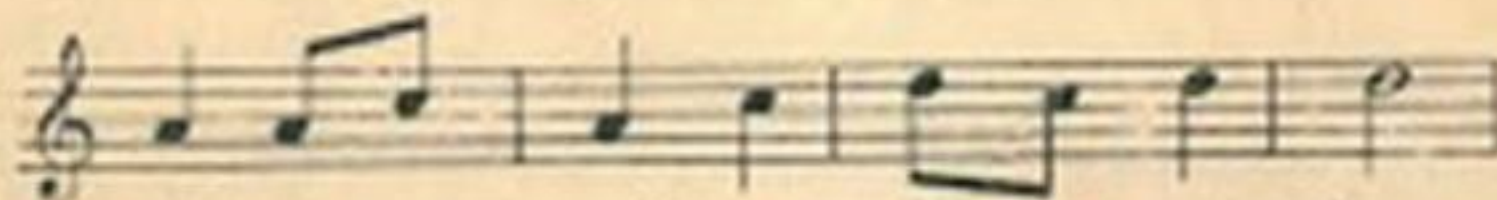
ANH MINH - ANH PHƯƠNG

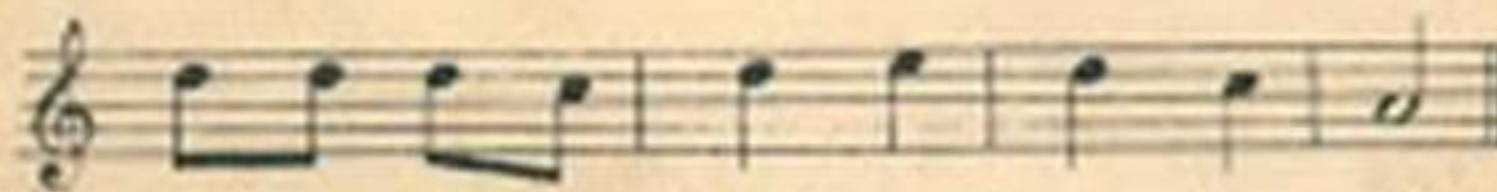
Em yêu mến Mẹ Cha, kính yêu Ông Bà.
Em yêu mến Thầy em hết tâm hết lòng.

Vì nhờ có người mà em được sinh ra.
Vì nhờ có người rèn em thành thông minh.

Vì nhờ có người mà em được yên vui.
Vì nhờ có người dạy em được nên thân.

Nên em luôn thành tâm nhớ ơn vàng lời.
Nên em luôn thành tâm kính yêu hết mình.

